

Dienst van tranen en troost

Toespraak voor Hart van Osdorp over 2 Korintiërs 1:3-11 OpZondag 24 november 2024.
Uit de Bijbel werd gelezen: 2 Korintiërs 1:3-11.

Lieve mensen,

Hier schrijft een gebroken man. We hebben meer brieven van Paulus. Maar deze is anders. Erg emotioneel, kwetsbaar, persoonlijk en springerig. Hier schrijft iemand, die onder grote druk heeft gestaan. Hij zegt: Ik was bijna dood!

Van buiten aangevallen door zijn vijanden en van binnen verscheurd, omdat zijn vrienden zich van hem afkeren. Paulus krijgt kritiek: met zoveel tegenslag en ellende diskwalificeer je jezelf toch als man van God. God laat zijn apostelen toch dit alles niet overkomen!

Nu, voordat we op deze kritiek ingaan – ik denk dat velen van ons zich wel met Paulus kunnen identificeren. Dit is een dienst van tranen en troost. En ik weet dat er het afgelopen jaar veel tranen zijn geweest die steeds weer terugkomen.

Maar wat doet Paulus nu in deze situatie?

We zien dat de heilige Geest hem op drie manieren op de schouder van zijn hart tikt. We lezen over drie geestelijke principes die Paulus houvast geven.

Over de eerste horen we in vers 8-11. Paulus zegt: Ik was bijna dood. Ik dacht: Dit komt niet meer goed. Niemand kan mij redden. Niemand helpt. Help!!

En dan klopt de heilige Geest Paulus op z'n hart. Hé, Paulus, je weet toch wie God is. Denk aan Jezus: zoveel angst, zoveel lijden, zo dood. Maar God heeft hem opgewekt. Weet je het nog, Paulus? God is de God die de doden opwekt.

Wat betekent dit?

Het betekent dat God altijd, in alle situaties, een weg vooruit weet, als het moet zelfs dwars door de dood heen. God kan dingen doen boven wat wij kunnen dromen, bedenken of voorspellen.

Zo heeft Paulus het ervaren en zo hebben velen van ons dat ook ervaren. Plotseling kan God op wonderlijke manieren ingrijpen en je leven een nieuwe, ongedachte wending geven!

Komt alles dan altijd goed?

Nee, dit is een dienst van tranen.

En het mag ook een dienst van troost zijn. God is immers de God die de doden opwekt. Hij is erbij. Het loopt hem niet uit de hand.

Dat mag ons kracht en hoop geven om door te gaan. Wij zijn niet alleen. En wat God zegt is waar. Wat hij zegt geeft ons moed en kracht om door te gaan. Want hij zegt dat hij komt. Hij zal eens alles goed maken: hij zal dan alle tranen van onze ogen afwissen.

Dit ervaren Paulus. Dat geloofde hij. En daaraan herinnerde de heilige Geest hem en ons, zodat wij altijd blijven uitkijken. Komt God al? Doet hij al iets? Voor God is immers niets reddeloos verloren.

Voor Paulus zijn lijden en ellende dus geen reden om niet in God te geloven, maar juist integendeel evenzovele redenen om dat wel te doen: weer een gelegenheid waarin God kan bewijzen dat hij in staat is om te redden.

We horen van Paulus over nog een tweede principe van de heilige Geest en dat is: samen delen met elkaar. Dit is wel heel duidelijk in wat Paulus schrijft. Hij wil elke troost die hij van God krijgt, doorgeven. Dat doen we ook in deze dienst. Samen huilen geeft troost. Samen onze troost delen met elkaar geeft kracht.

Dit doen we eigenlijk ook elke zondag. We delen de verhalen van God, van Jezus, van de mannen en vrouwen van God. Dat is ook de eerste betekenis van het woord dat Paulus voor troost en moed gebruikt. Het betekent eigenlijk 'erbij roepen'. Ik roep jou erbij: bij Jezus, bij de dingen van God, bij het geloof dat God de doden opwekt, bij de liefde, bij de vergeving, bij de kracht en bij de hoop. Hé, jij daar, weet je het nog?

Dat is ook wat er bij bidden gebeurt, weet Paulus in vers 11. Als je bidt voor een ander, verbindt jij je aan die ander. Zo heeft elke kerk veel mensen, die nooit een dienst bezoeken maar die er toch bij horen. Want ze bezoeken ons hart en ze zijn thuis in onze gebeden. Het is geweldig bemoedigend als iemand vraagt: Zal ik voor je bidden? Of andersom: Wil je voor me bidden? Dit alleen al geeft kracht. We zijn niet alleen. En we bidden bovendien tot de God die de doden opwekt, deuren opent die wij niet zien, dingen doet die wij niet kunnen. Hij is alleen God en hij is goed.

Staat nog deze vraag van Paulus' critici open. Hoe kan iemand met zoveel tegenslag en ellende nu toch Gods boodschapper zijn? Of: Hoe kunnen we in deze wereld nog een goede God geloven?

Nee, we gaan de grote vraag naar het lijden niet oplossen, vanmiddag. Maar we kunnen wel wijzen op het lijden van messias Jezus.

Paulus zegt in vers 5: wie lijdt heeft een grote broer in het lijden: Jezus!

Dat is christenen altijd tot grote troost geweest. Als er een is die weet wat lijden is, die weet wat vijanden zijn, wat verlies van vrienden is, wat kritiek is, wat bang zijn is, gevangenschap en pijn, dan is het wel Jezus. Als er een is, die weet wat doodgaan is – Jezus weet het. Hij kwam zelfs naar de wereld om te lijden. Hij kwam om te sterven. En de God die de doden opwekt, liet Jezus opstaan uit de dood.

Veel mensen kunnen lijden en een goede God niet combineren. Maar het christelijk geloof kan een goede God en lijden wel combineren, en wel op een heel speciale manier: in Jezus kwam God zelf middenin de ellende van deze wereld om het lijden van deze wereld zelf te lijden. En daarin leven te geven: hij is de God die de doden opwekt. Wij hebben een God die zelfs op dode plaatsen leven kan geven.

Daarom zijn we vanmiddag hier. Daarom bidden we. Daarom danken we. En daarom hebben we hoop.